

# VAPAUDEN TUNNUS JA AMERIKKALAINEN KÄYTÄNTÖ

## AMERIKKALAISTEN PROPAGANDISTIEN DEMAGOGINEN UUTUUS

Esiintyessään rauhan, demokratian ja sosialismin kannattajia vastaan imperialismiin valantehneet asianajajat ovat viime vuosina alkaneet keinotella demagogisesti vapauden tunnukseksi. Tämä on niitä »psykologisen sodan» menetelmiä, joita kyhätään Yhdysvalloissa ja levitetään sitten kaikille mantereille rinnan ala-arvoisten Hollywoodin elokuvien, iljettävien sarjakuvien ja muiden amerikkalaisten henkisten vientitavarain kanssa.

Siitä lähtien kun Yhdysvaltojen johtava huippukerros virallisesti esitti tavoitteekseen »maailman johtamisen», so. maailmanherruuden, siitä lähtien USA:ssa on kuumeisella kiireellä valmisteltu kaikkia mahdollisia välineitä ja menetelmiä ei ainoastaan ihmisten joukkotuhoamista, vaan myös kaikkien maiden väestön joukkopetkuttamista varten. Tässä jälkimmäisessä tarkoituksessa USA:n hallitsevat piirit ovat kyynillisesti ottaneet yleiseen käyttöön vapauden tunnuk- sen.

Presidentti Trumanin hallituksen aikana monet republikaanisen puolueen edustajat arvostelivat demokraattivas- tustajiaan aatteellisesta köyhyydestä, siitä, ettei heidän henkisessä asevarastossaan ollut lainkaan »tarpeellisia aat- teita». Dulles esimerkiksi kirjoitti 1950 kirjassaan »Sota vai rauha»:

»Viimeisten viiden vuoden aikana olemme käyttäneet monta miljardia dollaria valmistautuessamme mahdolliseen sotaan pommien, lentokoneiden ja tykkien avulla. Mutta olemme käyttäneet hyvin vähän aatteiden sotaan. Tähän so-

taan meidät on nyt vedetty ja me kärsimme tappioita, joita ei voida korvata millään asevoimilla.»

Dulles ehdotti sen tähden lisäämään huomattavasti määrärahoja »aatteiden sotaan», jotta mahdollisimman pian voitaisiin keksiä »tarpeellinen tunnus». Ja monet Amerikan imperialismiin puolustajat otaksuivat, että tällaisena tunnukseksi voisi olla amerikkalaistettu vapauden tunnus.

Panettelijat alkoivat väittää, että Neuvostoliitossa ja muissa maissa, joissa valta on kansan omilla käsissä, »ei ole vapautta». Vapaus vallitsee muuten Amerikan Yhdysvalloissa ja muissa pääoman maissa. Imperialismiin puolustajat yrittivät jopa antaa kapitalistiselle maailmalle uuden nimenkin, »vapaa maailma».

Tällaisen imperialistisen propagandan vaikutus oli kuitenkin täysin yllättävä. Kapitalististen maiden työtätekevät joukot, jotka joutuvat kärsimään ankarasta riistosta, kroonisesta työttömyydestä ja poliisimielivallasta, alkoivat kysellä: meilläkö vallitsee vapaus? Missä se on, se oikea vapaus? Eikö se ole siellä, missä on tehty loppu rikkaiden tyhjäntoimittajien harjoittamasta työtätekevien riistosta, missä on hävitetty riistäjäluokkien valta?

Amerikan Yhdysvaltoihin pystytetty pimeä valtakomento, joka vainoaa jokaista vapaamielisyyden ilmausta, on paljastanut ja tuominnut epäonnistumaan Wall Streetin propagandistien yritykset kuvata kapitalismia ja imperialismia nykyaikainen lahoava maailma vapauden maailmaksi.

Vielä enemmän vaikeuttaa amerikkalaisen demagogian levittämistä se seikka, että USA:n hallitsevien piirien ulkopolitiikka on räikeässä ristiriidassa muiden maiden vapauden ja riippumattomuuden kunnioittamisen alkeellisimmankin käsittämisen kanssa. Suvereenien kansojen vapautta ja kansallista riippumattomuutta uhkaava politiikka nostattaa väistämättä vastaan kansanjoukkojen vapaustaistelun. Sen tähden myös imperialistien demagoginen yritys johtaa kansoja harhaan valheellisen »vapauden» tunnuksen avulla muuttuu kaksiteräiseksi aseeksi, joka tietyissä olosuhteissa voi edistää kansan imperialisminvastaisen vapaustaistelun nousua.

Tällaista poliittista dialektiikkaa voi nykyisin havaita kaikissa niissä maissa, joihin Amerikan imperialismi erikoisen aktiivisesti tunkeutuu valheellisen »vapauden» propagandan varjolla. Näin tapahtuu Länsi-Euroopan maissa, Lähi- ja Keski-Idän alueella, Kaakkois-Aasiassa ja Kaukoidässä.

Tässä kirjoituksessa valaisemme mainittua ilmiötä Latinalaisen Amerikan maiden esimerkin pohjalla, missä Wall Streetin monopolit toisen maailmansodan jälkeen ovat harjoittaneet erikoisen hillitöntä ekspansiopolitiikkaa.

## ON TAISTELTAVA TALOUDELLISEN VAPAUDEN PUOLESTA

Latinalaisen Amerikan maiden kansat kärsivät niin voimakkaasti Pohjois-Amerikan monopolien taloudellisesta hyökkäyksestä, että jokainen kehoitus taisteluun vapauden puolesta, silloinkin kun se on valheellinen, herättää niissä tietoisuutta taistelun välttämättömyydestä Wall Streetin monopolien mahtivaltaa vastaan. Esimerkiksi suurimmassa näistä maista, Brasiliassa, Yhdysvaltojen suuryhtiöt ovat alistaneet valvontaansa 70% koko tuotannosta. USA:n Brasiliassa oleva edustaja on tosiasiaassa Brasilian talouselämän diktaattori. Kahvia, puuvillaa ja kaakaota, jotka muodostavat 90% Brasilian viennistä, myydään USA:n monopolistien määräämillä hinnoilla. Jotta Brasilian öljylähteet eivät joutuisi vierasmaalaisten monopolien käsiin, vaativat kansan laajat kerrokset, niiden mukana osa kansallista porvaristoa, sellaisen lain säätämistä, joka tekisi mahdolliseksi ulkomaisten yhtiöiden osallistumisen Brasilian öljyvarojen käyttöön. Tällainen laki säädettiin.

Chilessä ovat pohjoisamerikkalaiset kapitalistit anastaneet käsiinsä Chilen talouselämän tärkeimmän alan, vuori-teollisuuden. Kahdella USA:n monopoliyhtiöllä on valvonnassaan 95% kuparin tuotannosta. Ei ole ihme, että Chilen kansanjoukot vaativat yhä päättävämmiin kuparikaivosten kansallistamista.

Guatemalassa on pohjoisamerikkalainen United Fruit yhtymä tehnyt itsestään valtion valtiossa. Se on anastanut valtavan alan banaaniviljelyksiä, samoin maan rautatiet, merenkulun ja huomattavan osan ulkomaankaupasta. Tämä verenimijäyhtymä olisi epäilemättä nielaissut koko maan, ellei sitä vastaan olisi noussut kansa ja isänmaallinen hallitus, joka vuonna 1952 päätti toteuttaa maareformin ja kansallistaa osan amerikkalaisen yhtymän omaisuudesta.

Hra Dulles ilmaisi panamerikkalaisessa konferenssissa ihastuksensa sen johdosta, että Venezuelaan on sijoitettu

noin kaksi miljardia dollaria yksityistä ulkomaista pääomaa. »Jokainen voi nähdä tämän tulokset!» hän huudahti innostuksen vallassa.

Niin, tulokset ovat todella mielenkiintoisia! Ensinnäkin Venezuelan kansan öljyrikkaudet ovat joutuneet sellaisten USA:n suurimpien yhtymien kuin Standard Oilin, Gulf Oilin ym. käsiin. Toiseksi nämä muukalaisriistäjät puristavat jokaisesta öljytyöläisestä Venezuelassa viisi kertaa enemmän voittoa kuin he voivat puristaa työläisistä Yhdysvalloissa. Kolmanneksi Morgan-ryhmän terästrusti United States Steel Corporation on anastanut Venezuelan arvokkaimmat rautamalmikerrostumat. Neljänneksi Venezuelan tekstiili-, kivihiili-, jalkine- ja metalliteollisuus samoin kuin monet muutkin kansallisen teollisuuden alat ovat tukehtumassa ulkomaisen pääoman sorron alla.

Samanlaisessa äärimmäisen vaikeassa asemassa on teollisuus muissakin Latalalaisen Amerikan maissa. Tähän ilmiöön liittyvät kiertämättä siirtomaapolitiikan tuhoiset seuraukset: työttömyys, talonpoikaisjoukkojen köyhtyminen, kaupunkien ja maaseudun työtätekevien sanoinkuvamaton kurjuus, tarttuvien tautien leviäminen ja korkea kuolleisuus väestön keskuudessa.

Turhaan amerikkalaiset poliitikot yrittävät kuvata Yhdysvaltojen pääoman tunkeutumista Latalalaisen Amerikan maihin pyrkimykseksi auttaa näiden maiden teollisuuden ja koko talouselämän kehitystä. Todellisuudessa tapahtuu juuri päinvastoin. Tunnettua on, että USA:n monopoliyhtymät asettavat kaikenlaisia esteitä kehitysmaiden teollistamiselle. Ne eivät anna näiden maiden käyttää kansallisen teollisuuden kehitykselle välttämättömiä suojatulleja tietäen, ettei teollisuustuotanto ilman tätä suojaa kykene kestämään pohjoisamerikkalaisten tavaroiden kilpailua eli dumpingia. Yhdysvallat on ottanut valvontaansa useiden Latalalaisen Amerikan maiden ulkomaankaupan ja kieltänyt niitä myymästä vapaasti tavaroita muihin maihin ja ostamasta tavaroita sieltä, mistä se olisi edullista. Samaan aikaan USA itse järkyttää viennillään ja tuonnillaan Latalalaisen Amerikan maiden kansallisen talouden perusteita.

On selvää, ettei tässä ole kysymys avunannosta, vaan rosvouksesta jättiläismäisissä mittasuhteissa. YK:n Latalalaisen Amerikan taloustoimikuntakin on todennut, että vuosina 1945—1952, jolloin ulkomaista pääomaa virtasi Latalalaisen Amerikan maihin 2 090 miljoonaa dollaria,

ulkomaisten sijoitusten voitto- ja korkosumma kohosi 5 829 miljoonaan dollariin.

Eikä siinä vielä kaikki, amerikkalaiset ja muut imperiaalistit ovat jo pitkän ajan kuluessa runnelleet monien Latinalaisen Amerikan maiden talouselämän rakennetta. He pakottavat nämä maat kehittämään tuotantoa yksipuolisesti jollakin kansallisen talouden sellaisella alalla, joka tuottaa suurimmat tulot tietylle ulkomaiselle kapitalistiryhmälle.

Kaikki nämä ovat sen nykyaikaisen siirtomaapolitiikan luonteenomaisia piirteitä, jota Yhdysvaltojen monopolistit harjoittavat Latinalaisessa Amerikassa, eikä näiden monopolien puolustajille ole jäänyt muuta neuvoksi kuin yrittää hämätä koko kysymys parhaamalla Neuvostoliiton politiikkaa. Heidän parjauksensa on kuitenkin kääntynyt parhaajia vastaan. Latinalaisen Amerikan maiden laajat kansalaispiirit tulevat yhä enemmän vakuuttuneiksi niistä valtavista periaatteellisista ja käytännöllisistä etuisuuksista, joita Neuvostoliiton politiikka tarjoaa pyrkiessään ystävälliseen yhteistoimintaan niin demokraattiseen leiriin kuuluvien kuin muidenkin maiden kansojen kanssa.

Neuvostoliitto ei tyrkytä yhdellekään maalle monokulttuurin talousjärjestelmää, joka häiritsee asianomaisen maan tuotantovoimien kaikinpuolista kehitystä ja tuomitsee sen taloudelliseen riippuvaisuuteen.

Neuvostoliitto ei häiritse, vaan edistää kaikin tavoin kehitysmaiden teollistamista. Antaessaan kansandemokraattisille maille mahdollisimman halpaa ja teknisesti ensiluokkaista apua Neuvostoliitto luo siten suotuisia edellytyksiä näiden maiden nopealle teolliselle kehitykselle ja niiden väestön hyvinvoinnin kohottamiselle.

Neuvostoliitto ei kiellä ainoatakaan valtiota käymästä vapaasti kauppaa muiden valtioiden kanssa. Se ei vaadi ainoatakaan maata hävittämään suojatulleja, joita tämä maa pitää välttämättöminä kansallisen teollisuutensa kehityksen helpottamiseksi. Se ei kiellä ainoatakaan valtiota suorittamasta maansa luonnonrikkauksien kansallistamista.

Neuvostoliitto ei tyrkytä muille maille sopimuksia, jotka rajoittaisivat niiden vapautta ja riippumattomuutta. Se solmii kauppa- ja muita sopimuksia molemminpuolisen edun ja sopimuspuolten täyden tasa-arvoisuuden pohjalla.

Latinalaisen Amerikan maiden kansat vertailevat tätä

**socialistisen valtion taloudellista ulkopoliittikkaa Yhdysvaltojen orjuuttavaan siirtomaapoliittikkaan. Vertailu ei tietenkään koidu eduksi Amerikan imperialisteille.**

## **ON TAISTELTAVA POLIITTISEN VAPAUDEN PUOLESTA**

Taloudellinen sorto ja rosvous eivät ole ainoita, mistä Latinalaisen Amerikan kansat joutuvat kärsimään. Niitä tukahduttavat maidensa riippumattomuuden rajoitukset, niiden alkeellisimmatkin poliittiset vapaudet poljetaan karkeasti maahan. Ne alkavat yhä kipeämmin tajuta, miten välttämätöntä on vapautua ulkomaisesta väkivallasta ja siitä alinomaisesta uhasta, että ulkomaalaiset imperialistit puuttuvat asioihin.

Tällaisen tilanteen vallitessa hra Dulles yritti panameikkalaisen konferenssin aikana pelotella Latinalaisen Amerikan kansoja tuulesta temmatulla »kansainvälisen kommunismin sekaantumisella Amerikan tasavaltojen asioihin». Mutta amerikkalaistenkin lehtien oli pakko Amerikan maiden konferenssia koskevissa tiedotuksissaan myöntää, että Dullesin sanatulva kommunisteista otettiin vastaan »paljonpuhuvalla vaitiololla». On helppo arvata, miksi hän ei onnistunut vaikuttamaan ainoankaan sieluun. Nähtävästi siksi, että Dullesin puheesta kaikui räikeänä vilppi. Tässä tapauksessahan Latinalaisen Amerikan maiden kiihkeänä puolustajana niiden asioihin puuttumista vastaan esiintyi juuri sen vieraan vallan edustaja, joka järjestelmällisesti ja kursailematta polkee näiden maiden suveriniteettia.

Itse asiassa niiden tapausten pitkä sarja, jolloin Yhdysvallat on sekaantunut karkeasti Latinalaisen Amerikan maiden asioihin, on alkanut jo aikoja sitten, paljon ennen kommunististen puolueiden syntymistä. Nykyisenkin sukupolven elinaikana Yhdysvallat on ryhtynyt monta kertaa suoranaiseen sotilaalliseen interventioon riittämättömästi suojattuja naapurimaita vastaan. Muutamia esimerkkejä:

Vuonna 1904 USA:n merivoimat nousivat maihin Dominikaanisen Tasavallan tärkeimpiin satamiin. Washington otti valvontaansa tasavallan tullikamarin. Vuonna 1914 USA:n sotalaivat sekaantuivat maan sisäiseen selkkaukseen. Vuonna 1916 Amerikan merivoimien joukot nousivat mai-

hin ja miehittivät Dominikaanisen Tasavallan. Vuodesta 1916 vuoteen 1922 maata hallitsivat pohjoisamerikkalaiset sotilaskuvernöörit.

Vuosina 1916—1917 USA pani toimeen sotilaallisen hyökkäyksen Meksikoon. Vuonna 1918 amerikkalaiset joukot tunkeutuivat Meksikon alueelle kolme kertaa, v. 1919 kuusi kertaa.

Vuonna 1915 Yhdysvallat miehitti Haitin Tasavallan ja poisti sieltä joukkonsa vasta 1935. USA:n joukot miehittivät Nicaraguan Tasavallan 1926 ja pitivät sitä miehittettynä aina vuoteen 1933.

On itsestään selvää, että imperialistien ei aina ole tarkoituksenmukaista turvautua sotilaalliseen interventioon. Usein Amerikan imperialistit pitävät parempana käyttää sellaisia muiden maiden sisäisiin asioihin poliittisen sekaantumisen muotoja kuin salaliittojen ja vallankaappauksen järjestämistä. Tällaisia tapauksia Latalalaisen Amerikan maiden uusimmassa historiassa ei ole ollut kymmeniä, vaan satoja.

Riittää kun mainitaan muutamia esimerkkejä aivan viime ajoilta.

Boliviassa amerikkalaiset kapitalistit pelkäsivät, että presidentti Villaroelin hallitus panee toimeen vuoriteollisuuden tuotantolaitosten kansallistamisen. Niinpä USA järjesti vuonna 1946 tässä maassa aseellisen kapinan. Villaroel murhattiin, ja presidentinvirka annettiin Washingtonin käskyläiselle. Vuonna 1951 suoritettiin uudet presidentinvaalit, joissa ehdokkaana ollut amerikkalaisten käskyläinen Gosalvez ei tullut valituksi. Kolmen päivän kuluttua USA:n valtiondepartementissa käytiin keskustelu Bolivian lähettilään kanssa, ja viikon kuluttua Boliviassa pantiin toimeen sotilaskaappaus. Vallan anasti käsiinsä sotilasjunta, jota johti aikaisemmin Washingtonissa sotilasattasena toiminut kenraali Bilviano.

Venezuelassa kukistettiin vuonna 1945 presidentti Medinan hallitus heti kun se oli hyväksynyt »öljylain», joka rajoitti joitakin ulkomaisten, pohjoisamerikkalaisten, toimilupien omistajien oikeuksia. Kun presidentti Gallegosin hallitus v. 1948 lisäsi veroja ulkomaisten öljy-yhtiöiden voitoista, järjestivät pohjoisamerikkalaisten öljymonopoliin asiamiehet sotilaskaappauksen. Taantumuksellinen sotilasjunta, jolla oli läheiset suhteet Washingtoniin, kaappasi vallan käsiinsä.

Pienessä Guatemalassa teki taantumus neljän vuoden kuluessa (1946—1950) pohjoisamerikkalaisten aseiden avulla yli 30 kapinayritystä laillisen hallituksen kukistamistarkoituksessa. Amerikkalaisten monopolien käskyläinen kenraali Funtes kärsi vuoden 1950 vaaleissa tappion. Presidentiksi valittiin hallituspuolueen ehdokas Arbenz. Kun uusi hallitus toteutti maareformin, julistivat pohjoisamerikkalaisen United Fruit Company monopoliyhtymän asiamiehet hallituksen »kommunistiseksi» ja alkoivat perustaa viiden naapuritasavallan alueille salaisia tykistöjä ja sotilaslentokoneilla aseistettuja joukkioita, joiden tarkoituksena oli tunkeutua Guatemalaan.

Washington pyrkii turhaan johdattamaan yleisen huomion pois niistä rikoksista, joita pohjoisamerikkalaiset monopoliyhtymät ovat tehneet USA:sta riippuvaisissa maissa. Latalalaisen Amerikan kansat tajuavat yhä selvemmin, miten välttämätöntä on taistella poliittisen vapauden puolesta, etteivät ne vajoaisi lopullisesti ankaraan siirtomaaorjuuteen.

#### **AMERIKKALAISTEN DEMAGOGIEN KOHTALOKAS VIRHE**

Latinalaisen Amerikan kansat rakastavat vapautta. Ne eivät antaudu siirtomaaorjuuttajien armoille. Kansallinen vapausliike kasvaa Uruguayssa, Venezuelassa, Kuubassa ja muissa Latinalaisen Amerikan maissa. Chilessä on alkanut aktiivinen taistelu imperialistista rosvousta vastaan, kuparintuotannon kansallistamisen ja kansainvälisen kaupan laajentamisen puolesta. Kaikissa Latinalaisen Amerikan maissa on ollut joukkolakkoja. Rauhanliike voimistuu. Yli 10 miljoonaa Latinalaisen Amerikan asukasta allekirjoitti vaatimuksen rauhansopimuksen solmimisesta suurvaltojen kesken. Rauhanpuolustajien aktiivisuus ja kansallisen vapausliikkeen kasvu ajoivat itse asiassa karille Washingtonin suunnitelmat, jotka edellyttivät Latinalaisen Amerikan valtioiden sotajoukkojen lähettämistä Koreaan.

Hra Dullesilla oli epäilemättä riittävät tiedot Latinalaisen Amerikan kansojen todellisesta mielialasta. Hän jopa ilmaisi eräiden amerikkalaisten lehtien kirjeenvaihtajille Caracasin konferenssin aattona seuraavan mielipiteen:

»Ellemme ole varuillamme, saamme jonakin kauniina aamuna herättyämme lukea lehdistä, että Etelä-Amerikassa



on tapahtunut samaa, mitä tapahtui Kiinassa vuonna 1949.»

Epäilemättä ilmapiiri on monissa Latinalaisen Amerikan maissa jo niin kuumentunut Amerikan imperialistien hyökätessä lakkaamatta näiden maiden vapautta vastaan, että tilanne vaatii Pohjois-Amerikan imperialistien edustajilta erikoista varovaisuutta.

Mutta juuri tässä tilanteessa hra Dulles menetteli sangen varomattomasti: hän alkoi heiluttaa vapauden lippua. Ilmeisesti hän arveli, ettei muunlainen demagogia siellä enää tehoa. Ihmiset janoavat vapautta — heille on siis luvattava vapautta. Ja Dulles kutsui pateettisesti heitä taisteluun »vierasmaalaista despotismia» vastaan, taisteluun »vapauden» puolesta. . .

Siinä juuri Amerikan imperialistiset demagogit tekivätkin kohtalokkaan virheen. Todellakin, kaikki rehelliset ihmiset Latinalaisessa Amerikassa myöntävät, että on taisteltava »vierasmaalaista despotismia» vastaan. He näkevät tietenkin tämän despotismin tuojat Wall Streetin edustajissa. Niin kiihkeästi kuin Dulles onkin panetellut »neuvostokommunismia», Latinalaisen Amerikan kansat eivät ole saaneet antikommunismin tartuntaa. Ja niin epätoivoisesti kuin hän onkin jankuttanut, että USA:n hallitsevat piirit aina pyrkivät »säilyttämään vapauden ja riippumattomuuden» Amerikan mantereen kaikissa valtioissa, häntä ei kukaan ole uskonut. Siitä sitten ovat johtuneetkin kaikki seuraukset.

Eräät näistä seurauksista tuntuivat jo itse panamerikkalaisessa konferenssissa, vaikka siihen osallistuivatkin vain hallitusten edustajat. Peläten USA:n taloudellisia pakotteita valtuutettujen enemmistö katsoi olevansa velvollinen äänestämään Dullesin esittämän antikommunistisen päätöslauselman puolesta. Mutta muissa kysymyksissä Latinalaisen Amerikan maiden valtuuskunnat osoittivat — Washingtonin kauhuksi! — »vapautta ja riippumattomuutta». Niinpä konferenssi hyväksyi USA:n valtuuskunnan sitkeästä vastustuksesta huolimatta Guatemalan ja Bolivian ehdottaman päätöslauselman maareformista ja suurten ulkomaa-laisten maaomaisuuksien lakkauttamisesta. Se hyväksyi myös kaksi Wall Streetin monopoleille sangen epäedullista ja epämieluisia talouselämää koskevaa päätöslauselmaa.

Eikä siinä kaikki, konferenssi hyväksyi yksimielisesti (vastaan äänesti vain USA:n valtuutettu) myös sopimuksen

siitä, että jokaisella Amerikan valtiolla on suvereeninen oikeus tarjota turvapaikka alueellaan kenelle henkilölle tahansa, jolle se katsoo soveliaaksi tarjota tätä turvapaikkaa. Ja vihdoin konferenssi hyväksyi vastoin USA:n valtuuskunnan tahtoa Argentiinan ehdotuksen Keski- ja Etelä-Amerikan alueilla sijaitsevien vieraiden valtojen siirtomaiden lakkauttamisesta.

Tämän jälkeen USA:n kaukonäköisimmät porvarilliset piirit ymmärsivät, että hra Dulles uusine demagogioineen oli kärsinyt ilmeisen romahduksen. Jo ennen panamerikkalaisen konferenssin päättymistä »New York Post» kirjoitti:

»Dulles tuli Caracasin konferenssiin luodakseen rintaman kommunismia vastaan. Hän lähtee sieltä jättäen taakseen syntyvässä olevan rintaman USA:ta vastaan...»

Ja tosiaankin koko Latinalaisessa Amerikassa on taistelu vapauden ja kansallisen riippumattomuuden puolesta USA:n imperialismia vastaan voimistumassa. Dulles on hävinnyt sen »aatteiden sodan», johon hän lähti suurellisin elein suunnattomien rahasummien avulla. Hän muistuttaa nyt, Marxin ja Engelsin sanoja käyttäksemme, taikuria, joka ei enää pysty hallitsemaan omilla manauksillaan valloilleen päästämiään voimia.

Muistuu mieleen pessimistinen lausunto, jonka antoi joitakin vuosia sitten amerikkalainen Marshall-suunnitelman toteuttamista hoitanut talousmies P. Hoffman. Hän sanoi Amerikan senaatin ulkoasiain valiokunnan ja asevoimien asioita hoitavan valiokunnan yhteisessä kokouksessa:

»Olemme nyt tekemisissä venäläisten niin sanotun rauhallisen hyökkäyksen kanssa. Se on hyvin puoleensavetävä. Venäläiset ovat riistäneet meiltä sanan 'demokratia'.... Nyt he yrittävät riistää meiltä sanan 'rauha'.»

Yhdysvaltojen hallitsevat piirit ovat todella menettäneet kaikki mahdollisuutensa joukkojen voittamiseksi puolelleen demokratian ja rauhan tunnusten avulla. Tässä mielessä niiltä riistetään nyt myös vapauden tunnus, jonka ne ovat laittomasti ja huijarimaisesti omistaneet itselleen. Niiden harjoittama imperialistinen politiikka on sovittamattomassa ristiriidassa alkeellisimpienkin käsitysten kanssa demokratiasta, vapaudesta ja rauhasta. Nykyisissä olosuhteissa kansojen taistelu näiden demokratismin suurten historiallisten periaatteiden puolesta merkitsee ensi tilassa taistelua Amerikan imperialismia ja sen apureita vastaan.

Yhdysvalloissa pitävät hallitsevat piirit jo jokaista rehellistä rauhan kannattajaa valtion vaarallisena vihollisena. Ja kukapa tietää, eikö tavallista amerikkalaista muutaman vuoden kuluttua uhkaa vangituksi joutuminen vain siitä syystä, että hän uskaltaa huudahtaa: »Eläköön vapaus!»

Vapauden tunnus on ollut ja pysyy kansainvälisen työväenluokan taistelulippuna, lippuna sorrettujen kansojen sankarillisessa taistelussa kansallisen vapautuksensa puolesta ja imperialismin ikeestä jo vapautuneiden kansojen ikuisen maineen peittämänä lippuna.

»Pravda», 10. 5. 1954

Suomennos otettu »Kommunistin»  
n:osta 6—7, 1954

Tarkistettu venäjänkielisen tekstin  
mukaan